

PROLOGAS

Ar viskas nuėjo velniop, kai tave pamačiau?

Man buvo vos dvidešimt vieni. Kai dabar pagalvoju, visai dar vaikas, ką tik baigęs Boudeno koledžą ir narsiai pradėjęs kelionės su kuprine po Europą ritualą, be galo įprastą mano ratui. Buvo vidurnaktis. Naktiniame klube kalė ir pulsavo muzika. Siurbčiojau savo pirmą „Victoria Málaga“ butelį, tai buvo pigiausias alus (ei, nebuvau aptekęs pinigais) naktiniame klube Kosta del Solyje Ispanijoje. Tikėdamasis įprasto vakaro klube — didžiulės viltys, baimė pražiopsoti linksmybes, tylus nusivylimas (supraskite: nepavyko nieko pakabinti), — šokių aikštelėje pastebėjau tave.

Didžėjus visu garsu leido Kaili Minoug dainą „Can't Get You Out of My Head“*, kuri, vaikelį, tikrai taps populiariausiu hitu. Iki šiol. Dar ir šiandien. Po ketvirčio amžiaus. Mūdviejų žvilgsniai susitiko, tu nenuleidai akių, bet nepatikėjau, kad žiūri į mane. Ne vien dėl to, kad buvai ne mano nosiai. Be abejo, buvai. Turiu galvoje, ne mano nosiai. Ne, nemaniau, kad žiūrėjai į mane, nes aš buvau apsuptas Boudeno lakroso žaidėjų — Maiko, Holdenio, Skajaus, Šeko, ir, žinoma, komandos kapitono Kvino. Visi jie buvo gražūs ir trykštantys sveikata, kaip nuotraukose įamžinti jaunieji Kenedžiai, žaidžiantys futbolą Hajaniso uoste. Pagalvojau, žiūri į vieną iš jų — gal į kapitoną Kviną, kurio plaukai garbanojosi kaip pasiutę, pasižymintį optimalaus svarmenų, vaško ir steroidų derinio garantuotu sudėjimu.

Tarsi norėdamas įsitikinti, kad neklystu, teatrališkai, lyg

* „Negaliu išmesti tavęs iš galvos“ (angl.). (Čia ir toliau — vert. past.)

animacinio filmo herojus, pažvelgiau į kairę, po to į dešinę. Kai surizikavau vėl pasisukti tavo pusėn, tu kažkaip atsispyrei ne užversti akių ir pagailėjusi manęs nežymiai, supratingai linktelėjai. Vėl dirstelėjai man į akis, o gal buvai kaip vienas tų senų aliejiniams dažais tapytų paveikslų, prieš dvi dienas matytų Prade, — jų akys, regis, seka tave, kad ir kur stovėtum. Norėčiau pasakyti, kad visi žmonės, išskyrus mudu, naktiniame klube „Discoteca Palmeras“ išbluko it banaliame filme, kai muzika prityla ir kamera pritraukia tave ir mane stambiu planu, tačiau taip nenutiko.

Šokių aikštelė buvo sausakimša jaunujų šėliotojų. Kažkas į tave atsitrenkė. Paskui dar kažkas. Mus skyrė susispietę banguojantys kūnai.

Tada pranykai iš akiračio, tarsi minia būtų gyvą tave prarijusi.

Aš atsistojau. Prie mano stalo sėdintys lakroso žaidėjai to nepastebėjo. Buvau greičiau jau talismanas, o ne draugas, komiškas personažas, mažas keistuolis, pirmaisiais studijų metais išsitraukęs superpopuliarų kapitoną Kviną kambario draugų loterijoje. Dauguma bičių manė, kad esu indas, ir dažnai kreipdavosi į mane „Apu“, mėgdžiodami Pietų Azijos akcentą — mane tai užknisdavo, nes gimiau ir užaugau Fer Lone, Naujajame Džersyje, ir kalbėjau kaip vietiniai. Lakroso vyrukai nebuvo tie, su kuriais norėjau keliauti po Europą, bet abu mano geriausi draugai, Čarlzas ir Omaras, įsidarbino — vienas „Amerikos banke“ Manhatane, o kitas užsiėmė genetiniais tyrimais Masačusetso ligoninėje. Aš buvau įstojęs į Kolumbijos medicinos mokyklą, mokslai turėjo prasidėti rudenį — nors, tiesą sakant, buvo visai šaunu ir glostė savimeilę keliauti su lakroso vyrukais, net jei sutikau tik prispirtas Kviną.

Šokių aikštelėje veikiau jau yriausi, nei ėjau, sprausdamasis tarp prakaitu permerktų kūnų, tarsi kovočiau su ban-

gomis. Didžėjus perjungė Sofi Elis-Bekstor dainą „Murder on the Dancefloor“*, vėlgi, žvelgiant atgal, ji atrodo gal ir tinkama ar ironiška, bet nebežinau tikslios žodžio „ironiškas“ reikšmės nuo tada, kai Alanis Moriset atliko dainą tokiu pavadinimu, ir net dabar, praėjus ketvirčiui amžiaus po tos nakties, nenoriu jo klaidingai pavartoti.

Užtrukau ištisą minutę braudamasis pro kūnus, kol suradau tave šokių aikštelės viduryje. Buvai užsimerkusi, iškėlusi rankas, judėjai lėtai, apatiškai, grakščiai — vis dar nežinau, kaip vadinasi tas šokių judesys, bet mane pakrerėjo. Kadangi rankas buvai iškėlusi virš galvos, pakilę marškinėliai apnuogino įdegusį juosmenį. Minutėlę stovėjau ir spoksojau. Atrodeitokia atsipalaidavusi ir atsipūtusi — nedaug trūko, jog būčiau palikęs tave ramybėje.

Įsivaizduok, jei taip būtų nutikę.

Deja, mane užplūdo nebūdinga drąsa. Tas vienas alaus butelis suteikė ryžto žengti į priekį ir patapšnoti tau per petį.

Tu krūptelėjai ir atsimerkei.

— Nori pašokti? — paklausiau.

Tik pažiūrėkit, iškart čiupau jautį už ragų. Vargu ar gyvenime kada buvau toks tiesmukas. Graži moteris šoka viena, o man užteko įžūlumo prieiti.

Tu susiraukei ir šūktelėjai:

— Ką?!

Taip, šokių aikštelėje išties buvo labai triukšminga. Pasi-
lenkiau arčiau.

— Nori pašokti?! — surikau, stengdamasis prikišti lūpas arčiau tavo ausies, tačiau truputį pakreipiau veidą į šoną, kad neprakiurdyčiau ausies būgnelio.

* „Žmogžudystė šokių aikštelėje“ (angl.).

Tu vėl nusivaipei, šįkart kitaip, ir šūktelėjai:

— Aš jau šoku!

Čia turėjo būti ta dalis, kai aš — tiesą sakant, dauguma vaikinų — paprastai būčiau nusliūkinęs į šoną. Kodėl to nepadariau? Kodėl pamačiau tavo akyse kažką, kas paragino mane pabandyti dar kartą?

— Turiu galvoje, su manimi! — sušukau.

Dešinį tavo lūpų kamputį išrietė šypsenėlė, kaitinanti man kraują iki šiol.

— Taip, supratau. Pajuokavau.

— Geras pokštas, — atsakiau. Nežinau, palaikei tai tiesa ar sarkazmu. Jei ką, tai buvo sarkazmas.

Pradėjome šokti. Esi visiškai natūrali. Atsipalaidavusi, jausminga, traukianti dėmesį. Aš pasitelkiu savo geriausią šokio judesį: iš esmės tai reiškia, kad pernelyg susikaupęs judu iš šono į šoną, stengdamasis ne tiek pasirodyti geru šokėju, kiek neišsiskirti, susilieti su minia ir išlikti nepastebėtas — tiesiog neapsikvailinti. Šokau taip, kad nepasidaryčiau gėdos, todėl, savaime suprantama, atrodžiau susikaustęs, o gal toks ir buvau.

Neatrodė, kad tau rūpėtų.

— Kuo tu vardu? — paklausiau.

— Ana. O tu?

— Kyrzas. — Paskui kažkodėl pridėjau: — Samis Kyrzas.

Dieve, pasakiau kaip tikras mulkis. Tarsi laikyčiau save Džeimsu Bondu.

Tu kryptelėjai smakrą lakroso vaikinų pusėn.

— Neatrodai kaip vienas iš jų.

— Nori pasakyti, nesu aukštas ir išvaizdus?

Ir vėl ta šypsenėlė.

— Man patinka tavo veidas, Sami Kyrasai.

— Ačiū, Ana.

- Jis išraiškingas.
- Bandai švelniau pasakyti, kad esu negražus?
- Šoku su tavimi, ne su jais.
- Atvirai kalbant, jie nesisiūlė tau į porą.
- Tiesa, — pritarei. Vėl ta šypsena. — Bet šįvakar iš čia išeisiu ne su jais.

Turbūt man išsprogo akys, nes žavingai nusijuokei, paėmei mane už rankos, ir mudu toliau šokome, aš pamažu atsipalaidavau, taip pat viską pamiršau, ir, taip, po dviejų valandų išėjau iš naktinio klubo su tavimi, o įkaušę lakroso vyrukai kumščiaavo orą, ūbavo, rėkavo ir unisonu skandavo: „Kyrasai, Kyrasai, Kyrasai!“

Laikėmės už rankų. Ėjome Fuenchiolos paplūdimiu. Pabučiavai mane mėnesienoje, vis dar užuodžiu Viduržemio jūros druską. Nusivedei mane į kuklų daugiaaukštį, paklausiau, ar gyveni su draugėmis. Tu neatsakei. Pasmalsavau, kiek laiko gyveni Fuenchiroje. Tylėjai.

Nebuvau patyręs vienos nakties nuotykių. Ar pakabinę merginos naktiniame klube. Ar, tiksliau, manęs nebuvo pakabinusi mergina. Nebuvau skaistuolis. Trečiame kurse Boudene susitikinėjau su Šarina Rozenberg, darėme tai daugybę kartų, bet vis tiek nervinausi. Bandžiau surasti savyje kapitoną Kviną, mat pasitikėjimo savimi jis turėjo su kaupu. Pirmaisiais studijų metais Kvinas visada ką nors įsiversdavo į lovą ir grįždavo namo labai vėlai arba anksti ryte. Kai kartą paklausiau, kodėl niekad neparsiveda merginos pas mus, Kvinas atsakė: „Nenoriu, kad bent dalelė jos liktų ant manęs, supranti?“ Po to jis geram pusvalandžiui pranykdavo duše.

Kapitonas Kvinas turėjo — turbūt tebeturi — rimtų problemų dėl artumo.

Pirmąją naktį mudu gulėjome apsikabinę ant sofos, tru-

putį pasiglamžėme, paskui tu užmigai, o gal atsijungei, iki šiol nežinau. Buvome apsirengę. Galvojau, gal reiktų išeiti, bet taip atrodė negražu, gal nemandagu, todėl užsimerčiau, pabandžiau įsitaisyti patogiai ir apsimėčiau, kad taip pat užmigau.

Ryte pabudusi tu man nusišypsojai ir pasakei:

— Džiaugiuosi, kad tu vis dar čia.

— Aš irgi, — pritariau.

Tu paėmei mane už rankos ir nusivedei į dušą, čia ir užbaikime.

Po dviejų dienų lakroso vyrukai iškeliavo į Seviliją. Atėjau atsiveikinti su jais į traukinių stotį Malagoje. Kapitonas Kvinas uždėjo savo milžiniškas lopetas ant mano siaurų pečių, pažvelgė į mane iš viršaus ir pasakė:

— Jei baigsi mėgautis per tris dienas, atvažiuok pas mus į Seviliją. Ketvirtą ir penktą dieną būsime Barselonoje. O šeštą kirsime Pietų Prancūzijos sieną.

Kvinas bėrė kelionės maršrutą, kol priminiau, kad tai aš jį sudariau, todėl puikiai žinojau, kur ir kada jie lankysis. Jis mane greitai, bet stipriai apkabino. Kiti lakroso vyrukai sudaužė su manimi kumščiais. Palaukiau, kol jie sulipo į traukinį.

Keista pastabėlė, Ana. Daugiau nemačiau nė vieno iš jų.

Kartą man paskambino Holdenas, nes tuo metu dirbau faru — jau nebedirbu, — o jo sūnus buvo suimtas per muštinės bare. Tačiau Holdeno daugiau nemačiau. Nei Maikio. Nei Skajaus. Nei Šeko. Net ir kapitono Kvino.

Daugiau nemačiau nė vieno iš jų.

Bet visada spėliosiu, kaip būtų susiklostęs mano gyvenimas, jei būčiau paprasčiausiai laikęsis maršruto ir išvykęs su jais į Seviliją.

Spėliuju, kaip būtų susiklostęs ir tavo gyvenimas.

Gal ir tau viskas būtų pasikeitę. Nežinau.

Tempiu gumą, Ana.

Mudu nebuvome įsimylėję, aš taip nemanau. Tai buvo atostogų romanas. Nepasakyčiau, kad sudaužei man širdį. O gaila, būčiau atsigavęs. Širdis man buvo sudaužyta ir prieš tai, ir po to. Po kelerių metų išgyvensiu daug siaubingesnę netektį, tačiau su Nikole bent jau viskas buvo aišku.

Reikia aiškumo, Ana.

Bet su tavimi...

Vis dar delsiu.

Tai buvo penktoji mūsų kartu praleista diena. Susitarėme, kad atsisakysiu lovos svečių namuose ir persikraustysiu pas tave. Skraidžiau padebesiuose. Naktis leidome įvairiuose šokių klubuose. Gėrėme. Turbūt saujomis vartojome narkotikus. Nežinau, kokius. Nebuvau didelis lėbautojas, bet jei norėjai pasilinksminti, neprieštaraudavau. Kodėl ne? Reikia truputį pagyventi, tiesa? Turėjai „tiekėją“ — šiek tiek vyresnį olandą vardu Bazas, violetiniais piestu styrančiais plaukais, su auskaru nosyje ir galybe odinių apyrankių. Pirkimu visada pasirūpindavai tu. Pati taip norėjai. Judu su Bazu susitikdavote ant kampo už „El Puerto“ viešbučio. Pamenu, judu šnabždėdavotės, kartais, regis, įsikarščiuodavote. Maniau, taip derėdavaisi, po to įkišdavai Bazui grynųjų, ir jis tau kažką įbrukdavo.

Ką galėjau suprasti? Buvau jaunas ir naivus.

Po to mes šėldavome. Grįždavome į tavo butą paprastai apie trečią ryto. Mylėdavomės. Dažniau atsijungdavome nei užmigdavome. Anksčiausiai prabusdavome vidurdienį. Išsirdavome iš lovos ir traukdavome į paplūdimį.

Trūkt už vadžių, vėl iš pradžių.

Tos paskutinės nakties gerai neprisimenu.

Argi ne keista? Žinau, kad grįžome į naktinį klubą, kuriame susipažinome, į „Discoteca Palmeras“, bet nepamenu, kada

išėjome ar kaip kopėme į kalvą, į tavo daugiaaukštį — kodėl išvis gyvenai bute Fuenchiroloje? Kodėl neapsistojai viešbutyje ar svečių namuose, kaip visi kiti mūsų bendraamžiai? Kodėl neturėjai kambariokių, draugių ir nepažinojai nieko, išskyrus Bazą? Kodėl nebandžiau sužinoti apie tave daugiau? Prisime- nu tik karštą Ispanijos saulę, pažadinusią mane kitą rytą.

Gulėjau tavo lovoje. Pamenu, sudejavau, kai saulės spin- duliai susmigo į veidą, supratau, kad jei jie krenta tokiu kam- pu, jau mažų mažiausiai vidurdienis, o mes ir vėl užmiršome nuleisti ritinines užuolaidas.

Susiraukiau, sumirksėjau ir pakėliau ranką prisidengti akis.

Tačiau ranka buvo drėgna ir kažkuo aplipusi.

Ir aš kažką joje laikiau.

Lėtai pakėliau tą daiktą sau prieš akis.

Peilis.

Laikiau peilį.

Kruviną.

Pasisukau į tavo lovos pusę.

Štai tada ėmiau klykti.

Yra mokslininkų, tikinčių, kad joks garsas iki galo neiš- nyksta, jis tylą, blėsta, sunyksta tiek, kad nebegalime jo girdėti ausimis, bet vis tiek išlieka. Jei sugebėtume visiškai nutilti ir nurimti, galėtume girdėti tą garsą visą amžinybę.

Tas klyksmas buvo būtent toks.

Kartais net ir dabar nakties tyloje girdžiu jo aidą.

Po dvidešimt dvejų metų

Stoviu už medžio ir fotografuoju automobilio numerius fotoaparatu su teleobjektyvu. Stovėjimo aikštelėje pilna automobilių, todėl pradedu nuo prabangiausios mašinos — negaliu patikėti, kad „Bentley“ pastatytas prie tualetų, — ir tęsiu iš eilės.

Nežinau, kiek turiu laiko, kol pasirodys mano stebimas asmuo, turtuolis Peitonas Būtas. Penkias minutes, gal dešimt. Štai kodėl fotografuoju: nuotraukas siunčiu savo slaptai partnerei į Motorinių transporto priemonių departamentą. Minėtoji partnerė patikrina automobilių numerius ir suranda savininkų elektroninio pašto adresus. Ji nusiunčia jiems nuotraukas elektroniniu paštu ir pagrasina viešumu, jei šie neperves pinigų į neatsekamą „Cash App“* sąskaitą. Tik penki šimtai dolerių. Nėra reikalo gvieštis daugiau. Jei neatsiliepia — tokių apie devyniasdešimt procentų, — tuo viskas ir baigiasi, bet užsidirbame pakankamai, kad būtų verta tuo užsiimti.

Taip, nelengvi laikai.

Esu įsitaisęs kitoje parko pusėje ir apsirengęs kaip tie, kuriuos vadindavome bastūnais, valkatomis arba benamiais. Pamiršau, kokį eufemizmą vartoja šiais laikais, todėl pasiklausiu Debės.

— Neturintys gyvenamosios vietos, — praneša man ji.

— Tikrai?

— Arba prieglobsčio. Tiek vienas, tiek kitas apibūdinimas — nevykęs.

* „Grynųjų programėlė“ (angl.).

— Koks tau arčiau širdies?

— Deivė.

Deivė Debė sako, kad jai dvidešimt treji, bet atrodo jaunesnė. Daugybę dienų ji praleidžia stovėdama priešais įvairius, ee, „džentelmenų klubus“ — štai jums ir eufemizmas — su ašaromis akyse, ir kiekvienam iš klubo išeinančiam vyrukui surinka: „Tėveli, kodėl?!“ Iš pradžių tuo užsiėmė dėl smagumo — Debei patinka, kaip kai kurie tipai išbąla ir suakmenėja, — tačiau dabar keli iš nuolatinių lankytojų su ja sveikinasi ir kartais pame-tėja dvidešimtinę.

— Aš taip praktikuoju kapitalizmą ir etiką, — aiškina man Debė.

— Kaip tai?

— Kapitalistinė dalis aiški.

Debė turi gerus dantis. Čia retai taip būna. Jos plaukai išplauti. Vilki palaidinę be rankovių, rankos švarios.

— Užsidirbi, — paantrinu. Klausiu: — O kaip dėl etikos? Debės apatinė lūpa suvirpa.

— Kartais vyrukas išgirsta mano žodžius ir pabėga, tarsi būčiau įkretusi jam proto. Priminusi, kas jis turėtų būti. Galbūt, tik galbūt, jei kokia nors mergina būtų taip surikusi mano tėveliui, jei, kaip aš, būtų padariusi ką nors, bet ką, kad sustabdytų mano tėvelį nuoėjimo į tokią vietą...

Debės balsas nutyla. Ji nudelbia akis ir mirksi, drebindama lūpą.

Sekundėlę tiriamai žvelgiu jai į veidą, paskui ištariu:

— Vaje, vaje, kad mane kur.

Mirksėjimas ir drebėjimas praeina, jos veidas — lyg papurtyta piešimo lentelė.

— Kas?

— Manai, patikėsiu ta kliše apie tėvelio kompleksą? — papurtau galvą. — Iš tavęs tikiuosi daugiau.

Debė nusijuokia ir kumšteli man į ranką.

— Po galais, Kyrsai, turbūt buvai nerealus faras.

Gūžteliu. Buvau. Nežinau, kaip Debė atsidūrė gatvėse. Aš neklausiu, o ji nepuola pasakoti, regis, tokia padėtis tenkina mus abu.

Pažvelgiu į laikrodį.

— Metas pasirodyti? — paklausia Debė.

— Kaip ir.

— Pameni kodą?

Pamenu. Jei Debė šaukia: „Tėveli, kodėl?!“, vadinasi, čia ne tas vyrukas. Jei ji rikteli: „Bet, tėveli, aš laukiuosi tavo vaiko“, vadinasi, išėjo mano sekamas Peitonas. Kodą sugalvojo Debė. Už darbą moku jai penkiasdešimt žalių, tačiau jei gausiu tai, ko reikia „Baltajam batui“, užmokestį pakelsiu iki šimto.

Debė patraukia keliuku iki ten, iš kur stebės klubo duris. Aš iš savo vietos jų nematau. Debė žiūrėjo Peitono Būto nuotrauką mano telefone, todėl žino, kaip jis atrodo. Turbūt atspėjote, Peitonas skiriasi. Mano užduotis paprasta.

Sučiupti jį svetimaujant.

Štai iki ko nusiritau išspirtas iš policijos dėl to, kad siaubingai susimoviau. Blogiausia, nors ir dirbu prabangiai, prestižiškiausiai Manhatano teisės kontorai, užmokesčio negaunu. Turime mainais pagrįstą susitarimą. Mane padavė į teismą mokinuko Pidžėjaus Dosono šeima. Bylos medžiagoje parašyta, kad aš pavojingai nusivijau Pidžėjų ant triaukščio pastato stogo. Buvau kaltas dėl to, kad jaunasis Pidžėjus paslydo, nusirito nuo stogo ir sunkiai susižalojo. „Baltojo bato“ teisės firma (tikrasis pavadinimas yra „Vitas Šo“, tačiau visi ją vadina „Baltuoju batu“*) atstovauja man mainais už oficialiai neįregistruotus darbelius.

* Angl. „White Shoe“ („Baltas batas“) skamba panašiai į „Whit Shaw“. „Baltas batas“ — metafora, apibūdinanti tradicinį prestižinį, elitinį dalyką. Ji kilo nuo baltų zomšinių batų, kuriuos avėjo Gebenės lygos universitetų studentai XX a. viduryje.

Amerika yra nuostabi.

Peitonas vadovauja didžiuliam konservatyviai valdomam konglomeratui ir, kaip kalbama, nes visi esame veidmainiai, mėgsta lakstyti paskui sijonus. Anot žmonos pareiškimo advokatui, jos netrukus buvusiu tapsiantis vyras jaučia silpnębę „dažytoms kekšiškoms blondinėms su milžiniškais dirbtiniais buferiais“. Žmona įsitikinusi, kad Peitonas smaginas su kaimyne, tačiau aš išsamiai viską patikrinau: taip, kaimynė atitinka šį apibūdinimą, bet ne, vyras su ja nesismagina.

Peitonas pasirūpino palikti savo „Lexus“ tolimajame stovėjimo aikštelės kampe, atokiau nuo smalsių akių, todėl įsitaisiau ant šios kalvos — vietoje, kur galiu pasidėti fotoaparataž ir užfiksuoti viską, kad ir kas nutiktų. Jei priečiau arčiau, mane pastebėtų. O jei pasistatyčiau fotoaparataž tolėliau, nieko nenufotografuočiau. Vienintelis būdas atlikti darbą — būti čia ir pamatyti, kada išvažiuos mano stebimas Peitonas.

Automobilių stovėjimo aikštelė suprojektuota praktiškai, ji driekiasi ir priešais senovišką universalinę parduotuvę, pavadintą „Įsigyk šio bei to“, bei gėlių parduotuvę pavadinimu — įsiklausykite — „Drožk su rože“, kuri suteikia „džentelmenų klubo“ klientūrai deramą priedangą. Esmė, jei užfiksuosiu Peitoną išvažiuojantį iš šios stovėjimo aikštelės ar stovintį joje, teisme tai įspūdzio nepadarys. Tačiau jei man pavyktų užfiksuoti jį su šokėja (ir vėl eufemizmas — argi visi nesiilgime tų laikų, kai galėjai sakyti, ką galvoji?), tai jau būtų aukso puodas.

— Tėveli, kodėl?! — šukteli Debė.

Fotoaparataž esu pasistatęs ant trikojo. Patikrinu kampaž. Taip, matosi automobilio priekinis stiklas. Tebežiūrėdamas pro objektyvą už nugaros išgirstu balsą.

— Kur Debė?

Dirstelėjęs per petį pamatau tipą, neturintį gyvenamosios vietos (arba prieglobsčio).

— Dirba, — atsakau.
 — Aš esu Reimondas.
 — Labas, Reimondai.
 — Debė paprastai atneša man sumuštinį.
 — Duok jai kelias minutes, gerai, Reimondai?
 — Ji žino, kad nemėgstu majonezo.
 — Supratau.
 — Debė tau pasakojo, kaip reaktyviniai lėktuvai nenukrenta?

— Ne.

— Nori, kad papasakočiau?

— O galiu rinktis, Reimondai?

— Raganų darbas, — ištaria jis.

— Raganų, — pakartoju.

— Tiksliau — skraidančių raganų. Vienam lėktuvui trys raganos. Viena laiko dešinių sparną, kitą — kairį, o trečia raganą pačiame gale laiko uodegą.

— Esu skridęs lėktuvu, — sakau. — Kelis kartus net sėdėjau prie sparno. Nė karto nemačiau raganos.

Nežinau, kodėl tą miniu, bet kartais kalbu ir elgiuosi neapgalvojęs visų pasekmių. Gal tai ir paaiškina, kodėl, anksčiau gaudęs žudikus ir recidyvistus, dabar kone kaip vujaristas tykau šalia „Drožk su rože“.

Reimondas susiraukia.

— Jos nematomos, asile.

— Nematomos skraidančios raganos?

— Tai aišku, — atsako jis, tarsi pasibjaurėjęs mano kvailumu. — Ką, manai, gigantiški metalo vamzdžiai savaime laikosi ore? Liaukis. Tiki viskuo, ką kalba valdžia?

— Gerai sakai, Reimondai.

— Vidutiniškai „Airbus“ sveria mažiausiai 68 000 kilogramų. Žinojai?

— Ne.

— O mes turėtume patikėti, kad toks sunkus daiktas gali išsilaikyti ore ir perskristi vandenyną?

— Aha.

— Pasikelk akidangčius, žmogau. Valdžia tavimi manipuluoja. Esi girdėjęs apie sunkio jėgą? Fizika neveikia.

— Vadinasi, tai raganų darbas, — paantrinu.

— Taip. Raganų, seni. Tai yra didžiulis pasityčiojimas iš žmonijos.

Nesusilaikau.

— Ką turi galvoje, Reimondai?

Jis susiraukia.

— Argi ne akivaizdu?

— Man — ne.

Reimondas patrina rankas ir apsilaižo lūpas.

— Vieną dieną, kai mes, kaimo jurgiai, mažiausiai to tikėsimės, visos raganos vienu metu juos paleis.

— Lėktuvus?

Jis patenkintas linkteli.

— Tikrai taip. Visos raganos paleis lėktuvus vienu metu. Kikendamos. Žinai, kaip kikena raganos. Kikendamos jos žiūrės, kaip lėktuvai, visi iki vieno, krenta ant žemės.

Reimondas pažvelgia į mane.

— Žiauru, — ištariu.

— Paminėsi mano žodį. Susitaikyk su Viešpačiu iki tos dienos.

Apacioje gatvėje girdžiu Debę rėkiant:

— Bet, tėveli, aš laukiuosi tavo vaiko!

Bingo.

— Galim pakalbėti apie tai vėliau, Reimondai?

— Pasakyk Debei, kad laukiu sumuštinio. Be majonezo.

— Gerai.

Pažvelgiu pro fotoaparato objektyvą ir pamatau Peitoną su kostiumu. Sugenda nuotaika, nes jis vienas. Peitonas įsėda į vairuotojo vietą. Laukiu tikėdamasis, kad kas nors prie jo prisijungs. Veltui. Jis užveda mašiną.

Tačiau nenuvažiuoja.

Žiūrėdamas pro objektyvą šypsausi. Maniškis Peitonas kažko laukia. Aš tą žinau.

Tebespoksdamas išgirštu Debės šūksnį „Tėveli, kodėl?!“, ir į stovėjimo aikštelę ateina kostiumuotas ūsuočius.

Suskamba mano telefonas. Tai Artūras, mano jaunasis teisininkas-prižiūrėtojas „Baltojo bato“ kontoroje.

— Tu jį seki?

— Seku.

— Gerai. Dokumentus pasirašome rytoj iš pat ryto.

— Žinau.

— Jei negausime neištikimybės įrodymų, žmona negalės nutraukti ikivedybinės sutarties.

— Žinau.

— Turėsi ką nors ar ne?

Kažkas praveria Peitono automobilio keleivio dureles ir įsmunka į vidų. Peitonas atsigręžia.

Jie pradeda glamžytis be stabdžių.

Tačiau Peitonas glamžosi ne su krūtinga dažyta blondine.

Su kostiumuotu ūsuočiumi.

Tą vakarą — likus kelioms minutėms iki akimirkos, kai vėl viskas nuėjo velniop, — vedžiau vakarinę paskaitą miglotai, bet skambiai pavadintoje „Vakarinėje suaugusiųjų akademijoje“, įsikūrusioje Žemutiniame Ist Saide. Mokykla vis dar puikuojausi nemokamuose reklaminiuose žurnaluose, kuriuos matote gatvėse ir informacinėse brošiūrose, sukištose virš sėdynių F ir M metro linijose. Mano kursą reklamuojančiame lankstinuke esu pavadintas „pasaulinio garso buvusiu policijos detektyvu“, jame įdėta tokia baisi mano nuotrauka, kad pavydi net Motorinių transporto priemonių departamentas.

Paskaita trunka nuo aštuntos iki dešimtos vakaro, atsisikaitymas vietoje. Imame šešiolika žalių už pamoką. Grynaisiais. Gautą sumą pasidalinu pusiau su Čiltonu, „Vakarinės suaugusiųjų akademijos“ direktoriumi, todėl pasirūpiname, kad skaičius būtų lyginis. Čiltonas taip pat yra vienintelis pastato prižiūrėtojas, tad nežinau, ar visas šis reikalas teisėtas. Nelabai man ir rūpi.

Mes įsikūrę Baruko namų šešėlyje, šie daugiaaukščiai stūkso šalia Viljamsbergo tilto Rivingtono gatvėje, kurios žemėlapyje galite ir nerasti. Mūsų pastatas labiau primena griuvėsius nei namą, 1901 metais jis atvėrė duris kaip viešoji pirtis, pirmoji visame mieste. Išgirdę apie tai žmonės gali pagalvoti, jog ši vieta egzotiška arba prabangi. Taip nėra. Viešosios pirtys buvo statomos higienos, ne pramogų sumetimais.

Kartą pasidomėjau šia tema. Tais laikais Žemutiniame Ist Saide septyniasdešimt devynioms šeimoms tekdavo viena vonia. Išgirdęs tokią statistiką, gali bemaž uždusti nuo dvoko, tiesa? Neiškilo daug viešosios pirties pėdsakų, bet mano au-

ditorija primena tamsų betono urvą, turi neblogą akustiką ir kartais regiu, gal net užuodžiu, praeities vaiduoklius.

Tačiau man tai būdinga.

Mano kursas yra apie kriminologiją. Nusprendžiau jį pavadinti — įsiklausykite — „Ką tu sakai, Šerloki“. Taip, tiesa, bet pripažinkite, kad įstringa į atmintį. Paskaitos pradžioje užrašau vis kitą Šerloko Holmsio (iš sero Artūro Konano Doilio kūrybių, pastaba jums, viską suprantantiems pažodžiui) citatą ant mobilios rašymo lentos. Visi aptariame citatą. O paskui, ja pasiremdami, tęsiame. Pradėjau dėstyti kursą prieš šešias savaites su dviem mokiniais. Šįvakar suskaičiuoju dvidešimt tris, dvidešimt vienas iš jų susimokėjo už paskaitą, o du — Debė su Reimundu — lanko nemokamai, gavę Samio Kyrso stipendiją. Debė sužavėta ir išpūtusi akis. Reimondas visą pamoką karkopų nagus, kiekvieną nagą prieš nukirpdamas jis apžiūri ne mažiau įdėmiai nei mano močiutės pietų kompanija, dalindamasi čekį už maistą.

Į klasę susirinko marga publika. Patalpos priekyje sėdi trys į aštuntąją dešimtį įžengusios moterys, pasivadinusios Rožinėmis Panteromis. Jos — detektyvės mėgėjos, kurioms labai patinka žiūrėti laidas apie tikrus nusikaltimus arba susirasiti istoriją laikraštyje ir ją ištirti. Esu matęs, ką sugeba Rožinės Panteros, ir tai išties įspūdinga. Gan keista, lyg suveikus atjaušinimo metodui, gale sėdi trys panašios merginos, spėčiau, maždaug dvidešimt penkerių, patrauklios, kiek man žinoma, jos — dar neišgarsėjusios „Instagram“ nuomonės formuotojos, neseniai pradėjusios tikrų nusikaltimų tinklalaidę „Trys Mirtinos Panos“. Spėju, paskaitoje sėdi dar keli norintys kurti tinklalaides apie tikrus nusikaltimus, yra ir nusikaltimų mėgėjų. Vyrukas vardu Heksas, visada su pilkomis sportinėmis kelnėmis ir prie jų derančiu džemperiu su gobtuvu, nori išaiš-

kinti tetos žmogžudystę 1982 metais. Dar yra Garis, nuolat vilkintis išlygintus golfo marškinėlius su kažkokio prašmatnaus golfo klubo logotipu. Galėčiau pasakyti, kad jis maivosi prieš mus čia, Žemutiniame Ist Saide, bet esu patyręs detektyvas, o jo manieros byloja apie turtingą ir kilmingą šeimą. Nežinau, kas jam nutiko, tačiau man smalsu. Visi turi savo istoriją, tik šie mokiniai, regis, turi šį tą daugiau.

Prasidėjus antrajai paskaitos pusei, kažkas įslenka pro šonines duris.

Sukirba mano nuojauta. O gal taip atrodo, kai dabar prisimenu.

Akies kampučiu matau tik formą. Nepažiūriu įdėmiau. Žmonių čia nuolat užklysta. Per praėjusią paskaitą išlepsėjo vyras su tokia vešlia apskretusia žila barzda, kad atrodė lyg įpusėjęs kimšti į burną avi. Jis pridėjo rankas prie burnos, suriko: „Himleris mėgsta tuno kepsnius!“ ir išėjo.

Šioje paskaitos dalyje klausomės prezentacijų. Eilė kalbėti Dabitai Leniui. Nežinau, ką apie jį galvoti. Lenis sėdi truputį per arti prie nuomonės formuotojų, bet kartu atrodo visai nepavoingas. Jis padeda dėžę ant stalą mums atstojančios betono plokštės ir ima iš jos traukti visokius daikčiukus.

— Čia sekikliai, — praneša auditorijai Lenis.

Gal esate girdėję „Taip, čia aš, turbūt jums įdomu, kaip čia atsidūriau“ komišką klišę iš filmų arba matėte tokių memų. Ta vasara su Ana išmušė mane iš vėžių. Sugrižęs namo jaučiausi kaip nesavas. Dažniausiai slėpdavausi kambaryje. Nebenorėjau lankyti medicinos mokyklos. Tėvai iš visų jėgų stengėsi mane suprasti, bet neabejojo, kad tokia nuotaika praeis. Metus palauk, ragino jie mane. Aš ir palaukiau. Palauk dar metus. Gerai. Tačiau vis tiek negalėjau grįžti. Visą gyvenimą troškau tapti gydytoju. Teko atsisakyti šios svajonės. Mano tėvus tai sugniuždė.

— Visada nešiojuosi mažiausiai tris sekiklius, — toliau pasakoja Lenis.

Pirmoji „Instagram“ nuomonės formuotoja tarsteli:

— Rimtai? Tris?

— Visada. Matote šitą? — Lenis pakelia daiktą, panašų į juodą stačiakampį sekiklį. — Čia „Alert1A4“. Pamenate tas reklamas „pargriuvau ir negaliu atsistoti*“?

Daugybė galvų palinkčioja. Reimondas suspaudžia nagų kirpiklį. Nukirptas nagas nuskrieja oru.

Golfo Aistruolis Garis susigriebia už skruosto.

— Oi, kas per?.. Vos ne į akį!

Reimondas pakelia ranką ir parodo į save.

— Kaltas, prisiimu atsakomybę.

Lenis nesutrikęs tęsia pristatymą:

— Šis sekiklis yra pažangesnis, nes turi daugiau funkcijų. Galiu išjungti jo garsą šioje pusėje, — parodo, — ir palikti įjungtą garsiakalbį, taigi, jis gali būti klausymosi įrenginys *ir* sekiklis. Deja, baterija greitai išsikrauna. — Jis apsižvalgo po klasę. — Tą patį galima pasakyti apie juos visus. GPS baterija pernelyg greitai išsikrauna. O štai šitas... — Lenis išsitraukia prietaisą, primenantį storą monetą. — Jis gali veikti iki pusmečio... tačiau turi būti ne toliau nei už aštuoniolikos metrų, kad sugautų signalą.

Antroji „Instagram“ nuomonės formuotoja pakelia ranką ir, kramtydama gumą, sako:

— Lyg koks persekiotojas.

Pirmoji (taip pat čiaumodama gumą):

— Tiksliai.

* Frazė iš 1989 m. sukurtos televizinės reklamos, siūlančios medicinines pagalbos iškvietimo paslaugą senjorams. Reklamos veikėjai, ištikti nelaimės, išsikviečia medikus pagalbos iškvietimo mygtuku.

Trečioji (taip pat maldama gumą burnoje):

— Iškrypėliški reikalai.

Antroji:

— Tipo, yra ir kitų būdų susipažinti.

Pirmoji:

— Plastikinius dirželius irgi nešiojiesi?

— Ne! — Lenis parausta. — Nenaudoju jų tokiems dalykams!

Pirmoji:

— O kam tada naudoji?

— Jei kartais įvyktų nusikaltimas. Pavyzdžiui, šitas. — Lenis aukštai iškelia nediduką GPS sekiklį abiem rankomis, tarsi Simbą „Liūto karaliaus“ pradžioje. — Jis turi stiprų magnetą. Galiu pritvirtinti jį prie automobilio.

Antroji:

— Ir tiiiikraiii dar nesi to daręs, ar ne?

Pirmoji:

— Tipo, daugiau nei kartą.

Trečioji:

— Tipo, kad susipažintum su mergina.

Pirmoji:

— Kartą vienas bičas buvo man taip padaręs.

Antroji:

— Eik tu sau.

Trečioji:

— Ant rimto?

Pirmoji:

— Tipo, prilipdė GPS sekiklį prie mano mašinos, kad galėtų suorganizuoti mūsų, — pirštais parodo kabutes, — „netikėtą“ susitikimą.

Antroji:

— Fu.

Pirmoji:

— Kalbi apie iškrypėlišką „romantišką susitikimą“?

Trečioji:

— Tiksliai.

Antroji:

— Suveikė?

Trečioji gūžteli.

— Taip, iš dalies. Bet jis vairavo „Porsche“.

Pirmoji:

— Kokią mašiną vairuoji tu, Leni?

Lenis iškelia rankas.

— Aš šitaip nedarau.

Pirmoji:

— Aš čia įžvelgiu iškrypimą.

Antroji:

— Žiauriai šiurpu. Nebent, na, kokią mašiną vairuoji, Leni?

Lenis suinkščia:

— Pone Kyrsai?

— Gerai, — ištariu, prieinu prie jo, paimu pirmąjį GPS sekiklį ir nerūpestingai mesteliu į orą. — Manau, turėtume...

Ir tada pamatau Aną.

Sustoju, sumirksiu. Vos nepapurtau galvos, kad iškratyčiau viduj kabančius voratinklius.

Žinau, tai neįmanoma, todėl kelias sekundes nereaguuju. Bandau išlaukti akimirką.

Tai būtų ne pirmas kartas, kai matau negyvėlius.

Pernai išgyvenau stadiją, kai regėdavau haliucinacijas ir netgi kalbėdavausi su savo „kita“ nužudyta mylimąja, Nikole.

Taip, nužudyta.

Ko gero, su manimi susitikinėti nėra saugu, damos.

Prasto skonio juokelis.

Tačiau, kai regėdavau, Nikolė būdavo nepasenusi. Mačiau ją tokią pat, kaip tada, kai ją nužudė — tą pačią dvidešimt šešerių metų merginą, nuo kurios grožio net širdį gėlė, buvusią mano sužadėtinę.

Taip pat anksčiau esu įsivaizdavęs, kad matau Aną. Žinote, kaip būna: žmonių pilname parke arba sausakimšame Manhatano bare pamatydavau moterį ilgais kaštoniniais plaukais ir akimirką būdavau tikras, jog ji — Ana, bet paskui sumirksėdavau arba patapšnodavau jai per petį, pamatydavau moters veidą ir sugrįždavau į tikrovę.

Tą patį darau ir dabar. Sumirksiu. Dar kartą. Šįkart nebesivaržau ir papurtau galvą, kad prablaivėtų protas. Tačiau dar nebaigęs žinau — šįkart viskas kitaip. Anksčiau „Anos vizijoje“, nors taip jas vadinti gerokai per stipru, visada regėdavau Aną, kokią pažinojau, — dvidešimt vienu (ar tiek, kiek jai tada iš tikrųjų buvo). Jos plaukai būdavo ilgi, kaštoniniai, akys — miglotos, o tai keista. Nepamenu Anos akių spalvos — gal todėl, kad jos buvo užmerktos, kai paskutinį kartą ją mačiau, — bet dabar tarp dvokių buvusios viešosios pirties vaiduoklių regiu, jog moters akys šviesiai rudos ir, taip, dabar prisimenu.

Anos akys buvo šviesiai rudos.

Kažkas — regis, Golfo Aistruolis Garis — ištaria:

— Kyrasai? Tau viskas gerai?

Tačiau ši moteris neturi ilgų kaštoninių plaukų. Jos plaukai trumpi ir šviesūs. Ana, kai ją pažinojau, nenešiojo akinių. Ši moteris nosį pasibalnojusi stilingais akiniais apvaliais stiklais, su vieliniais rėmeliais. Anai buvo maždaug dvidešimt vieni. Ši moteris yra keturiasdešimties su trupučiu.

Čia negali būti ji.

Galbūt Ana krūpteli ir pajuda atgal. Prieš tai stovėjo atsišliejusi į sieną, bet dabar išskuba iš klasės.

— Kyrasai?

— Tęsk pristatymą, Leni. Aš tuoj grįšiu.

Nuskuodžiu paskui ją.

Visi atsigręžia. Mokiniai, be abejo, supranta, kad kažkas nutiko. Jie lanko kriminologijos kursą, todėl yra iš prigimties smalsūs, juolab tokioje situacijoje. Jie aukščiausio budrumo būsenos. Išgirstu kėdžių cypimą, tarsi būtų pasiruošę lėkti paskui mane.

— Likite, — paliepiu.

Nors ir nenoromis, bet paklūsta.

Išbėgu iš klasės. Girdžiu apačioje aidinčius žingsnius. Viskas čia aidi. Nubėgu žingsnių link. Bėgant prasisunkia sveiko proto lašelį. Primenu sau, kad praityje esu regėjęs haliucinacijų. Jau minėjau, mačiau savo nužudytą sužadėtinę Nikolę, užmegzdavau su ja rišlius pokalbius. Vienu metu Nikolė iš haliucinacijų netgi įkalbėjo mane nulipti nuo tilto, nuo kurio ruošiausi nušokti. Ji išmintingai man patarė ir įtikino — nepamirškite, haliucinacija — grįžti namo pas savo nėsčią sužadėtinę (dabar žmoną) Molę.

Kol dar nepalaikėte manęs visišku bepročiu — ilgainiui sužinojau, kad dėl tų haliucinacijų buvau niekuo dėtas. Tai buvo šalutinis poveikis bjauraus vaisto, kuris manęs vos nepražudė, sureagavęs su keista mano kūnu cirkuliuojančia chemine sudėtimi bei, negaliu nubraukti savo vaidmens, nežabotu gėrimu praityje.

Vos tik nustojau gerti vaistą, haliucinacijos liovėsi.

Tačiau argi haliucinacija nėra geriausias paaiškinimas?

Tai negali būti Ana.

Tai nelogiška.

Vis tik, antra vertus, tai galėtų viską paaiškinti.

Keista, kaip greitai pasikeičia žmogaus suvokimas. Jau imu susitaikyti su mintimi, kad tai, kuo tikėjau ketvirtį amžiaus, buvo netiesa.

Tėra vienas būdas išsiaiškinti.

Čia viskas aidi, todėl aiškiai girdžiu, kaip ji leidžiasi laiptais. Seku iš paskos, šuoliuodamas per du ar net tris laiptus. Aš ją matau. Ji pasiekė pirmą aukštą.

— Stok, — ištariu.

Nešaukiu. Nėra reikalo šaukti, kai viduje šitoks aidas. Dar svarbiau, nenoriu jos išgąsdinti. Tik noriu, kad ji nustotų bėgti.

— Prašau, — priduriu. — Aš tenoriu pasikalbėti.

Gal ji pamatė pamišėlišką mano žvilgsnį ir pamanė, kad galiu sukelti grėsmę. Gal, kaip Tunas Himleris, ši moteris tik užklydo ieškodama priebėgos nuo šurmulio, saugios vietos pasėdėti, pagalvoti ir atsipalaiduoti.

Tačiau ji neatrodė skurstanti, nuskriausta gyvenimo ar panašiai. Pastebėjau kažką panašaus į storą aukso apyrankę ant jos riešo. Kašmyrinis kupranugario vilnos spalvos paltas atsidavė dideliais pinigais.

Ji jau visai netoli durų.

Paspartinu žingsnį, spjaunu į atsargumą ir panašiai. Matau Galbūt Aną, siekiančią rankenos, kurią paspaudusi atsidurs Žemutinio Ist Saido naktįje. Nėra kada gaišti. Ji suima rankeną ir pasuka. Liuokteliu prie jos ir sugriebiu už rankos.

Moteris surinka. Garsiai. Lyg būčiau ją padūręs.

— Ana, — ištariu.

— Paleisk mane!

Nepaleidžiu. Laikau ir spoksau jai į veidą. Ji nusigręžia nuo manęs, bando išsilaisvinti. Įsikimbu stipriau. Galiausiai ji atsigręžia ir pažvelgia į mane. Mūsų žvilgsniai susitinka.

Nebelieka jokios abejonės.

— Ana, — ištariu dar kartą.

— Paleisk mane.

— Prisimeni mane?

— Traiškai man ranką.

Tada išgirstu pažįstamą žemą balsą.

— Kyrasai?

Tai Čiltonas. Jis apsitempęs baltu valytojo kombinezonu, atraitotos rankovės ant išpampusių rankų primena turniketų. Čiltonas yra jamaikietis, augalotas vyras su stipriu rastafarių akcentu, skusta galva ir žiedu ausyje. Jis nori būti vadinamas Juodoju Ponu Švaruoliu. Niekas jo taip nevadina, bet, tiesą sakant, nedaug trūksta.

Ana nedvejoja. Pasinaudojusi nukreiptu dėmesiu, ji ištraukia ranką iš mano gniaužtų. Siekteliu vėl, sučiumpu kupranugario — taip, kašmyrinį — paltą, greitai apsisuku, mat akies krašteliu matau, kad Čiltonas grėsmingai artėja. Turiu nedaug laiko. Nenoriu paleisti Anos iš akių, tačiau žinau, kad padaryčiau klaidą versdamas ją čia pasilikti. Visos klaidos mano gyvenime — o jų nors vežimu vežk — nutiko tomis akimirkomis, kai elgiausi impulsyviai.

Čiltonas prisiartina prie manęs ir uždeda ranką ant peties. Jo ranka yra maždaug kanalizacijos dangčio dydžio ir svorio. Kai Čiltonas suspaudžia man petį, atrodo, kad nagus suleido erelis, tad vos neparklumpu.

Ana išbėga į lauką.

Negalėčiau pajudėti, net jei norėčiau. O aš nenoriu. Man nebūtina sekti paskui ją.

Gavau, ko norėjau.

Čiltonas atleidžia gniaužtus. Aš vėl išsitiesiu visu ūgiu, ko gero, esu geru sprindžiu už jį žemesnis. Čiltonas žvelgia į mane iš viršaus, rankomis įsisprenęs į klubus.

— Kas per velnias, Kyrasai?

Kas jau kas, o aš sugebu greitai ką nors išlaužti iš piršto.

— Ji nesumokėjo už paskaitą.

— Pakartok?

— Ta moteris atėjo, pasėdėjo paskaitoje, o kai paprašiau susimokėti...

— Ir tu ją nusivijai? — Čiltono balse girdėti neslepjama nuostaba.

— Taip.

— Baltaodę moterį?

— Nebūk rasistas, Čiltonai.

— Manai, tai juokinga?

Pakeliu delną ir pakraipau, tarsi sakydamas „gal truputį“.

— Negalima vyti baltaodės, — moko Čiltonas. — Tik ne šiame mieste. Ką pasakiau tau pačią pirmąją dieną, kai pas mane įsidarbinai?

— Jei neuždirbsi man pinigų, gali akyse nesirodyti.

— O paskui?

— Nesivaikyti baltaodžių?

Čiltonas papurto galvą.

— Nepridaryti bėdų.

— O, — ištariu, — tiesa.

— Priimdamas tave dirbti padariau tau paslaugą.

— Žinau, Čiltonai.

Greičiau jau paslauga už paslaugą. Mano senasis policijos partneris Martis suplėšė tris baudų už automobilio stovėjimą talonus mainais už Čiltono pažadą duoti man šį darbą.

— Neversk manęs gailėtis savo dosnumo, — perspėja Čiltonas.

— Atleisk, tu teisy, pasikarščiauvau. — Parodau į viršų. — Ten sėdi daugiau nei dvidešimt mokinių, kurie susimokės.

Šie žodžiai patraukia Čiltono dėmesį.

— Rimtai? Tiek daug? — Jis stumteli mane link laiptų. — Eik, eik.

Man dukart sakyti nereikia, nors Čiltonas ką tik pakartojo.

— Gal kitą savaitę pakelkime kainą iki aštuoniolikos, — pasiūlo jis. — Pažiūrėkime, ar kas nors atkris. O dar kitą paskaitą pakelsime iki dvidešimties.

— Subtilu, — atsakau, skubiai kopdamas į viršų. Kai ateinu, klasėje tyro mirtina tyla. Visi spokso į mane.

— Leni, — ištariu, — galim trumpai pasikalbėti koridoriuje?

Mokiniai suošia „ooo“, lyg mokytusį trečioje klasėje, o aš Lenį būčiau išsiuntęs į direktoriaus kabinetą. Lenis atrodo su nerimęs, todėl priduriu:

— Jokios košės neprisivirei.

Kai nutolstame nuo klasės durų, pakėlęs prie veido atrakinu savo mobilųjį ir ištiesiu jį Leniui.

— Man reikia paslaugos.

Lenis pažvelgia į telefoną.

— Kokios?

— Parsiųsk GPS programėlę, — paliepiu jam.

Sugriebęs Galbūt Aną už palto prie durų, įmečiau jai į kišenę Lenio sekiklį.

— Ką sakei?

— Man reikia programėlės, — pakartoju.

— O kam?

— Skubu į „romantišką pasimatymą“.

Galbūt Ana jau važiuoja Franklino D. Ruzvelto keliu.

Vadinasi, arba ji yra pasaulinio lygio sprinterė, arba atvažiavo čia mašina. Mane tai nustebina. Niekas čia nevažiuoja mašina. Sėdi į F arba M metro traukinį. Aplink nėra stovėjimo aikštelių. Pro čia labai retai pravažiuoja taksi. Turbūt ji galėjo išsikviesti „Uber“, tačiau, sprendžiant iš Galbūt Anos buvimo vietos, „Uber“ vairuotojas turėjo atvykti per kelias sekundes, vėlgi, tokių dalykų šioje Žemutinio Ist Saido vietoje dažnai nepasitaiko.

Bet gal.

Mano mašina, žinoma, ne čia. Garažai pernelyg brangūs, todėl savo nutriušusį 2002-ųjų „Ford Taurus“, kurį prieš dešimt metų įsigijau iš sporto agento, laikau savo bičiulio Kreigo įvažoje Kvinse. Jis iš manęs ima penkiasdešimt žalių už mėnesį. Gal pasakysite „kas čia per draugas“, bet jei būtumėte vietinis, žinotumėte — geresnio sandorio su žiburiu nerasi. Dvejoju, gal pasigauti taksi ir nurodyti vairuotojui kryptį, kur važiuoti, remiantis sekikliu, tačiau atrodytų įtartina ir daug kainuotų. Lenio GPS sekiklis yra moters kišenėje. Jis veikia. Galiu sau leisti pabūti kantrus.

Sėdu į M metro traukinį ir pavažiuoju į šiaurę iki Kvinso, po to nueinu tris kvartalus iki Kreigo namų. Šviesos nedega. Namie nieko nėra. Kreigas mašinos raktelius laiko virtuvėje. Aš saviškius visada nešiojuosi kišenėje. Įsėdu į mašiną, išvažiuoju į gatvę ir žvilgteliu į sekiklio programėlę. Galbūt Ana yra įstrigusi eisme prie 125-osios gatvės, netoli tos vietos, kur Franklino D. Ruzvelto kelias virsta Harlemo upės keliu. Nežinau, kodėl prireikė pakeisti jo pavadinimą, kelias juk tas pats. Kitas pava-

dinimas visus tik supainioja, net vietinius, tačiau automobilių spūstys Franklino D. Ruzvelto / Harlemo kelyje yra ne išimtis, o taisyklė. Ši atkarpa pasižymi tuo, jog dažnai vakarais yra uždaroma remontui. Jei Galbūt Ana liks Manhatane, geriausias būdas priartėti būtų pervažiuoti Roberto F. Kenedžio tiltą, bet jos mašina gali judėti toliau į šiaurę. Atsižvelgiant į spūstis, jei Galbūt Ana būtų norėjusi likti Manhatane, būtų išsukusi iš Franklino D. Ruzvelto kelio į vietines gatves.

Vis tiek. Net nenumanau, kur ji važiuoja, todėl negaliu ilgam nuleisti akių nuo išmaniojo telefono ekrano. Žiūrint į telefoną jis suskamba. Sekiklio programėlę uždengia nušvitęs gražus mano žmonos Molės veidas.

Susvyruoju, gal neatsiliepti, tačiau ne, nieko nebus. Spusteliu mygtuką, brūkštelėjęs nykščiu susigražinu sekiklio žemėlapią į ekraną ir pasistengiu nutaisyti neutralų balsą.

— Labas, — atsiliepiu.

— Sveikas, gražuoli. Kaip praėjo pamoka?

— Gerai, — atsakau.

Gyvenime esu išsaugojęs daugybę paslapčių. Taip jau nutinka, kai perlenki su gėrimu. Anokia čia naujiena. Praeityje užmezgęs santykius pernelyg dažnai meluodavau, o Molė susidurdavo su tais melais. Kai pernai susituokėme, pažadėjau jai, kad visa tai jau baigta, nesvarbu, kokia baisi ar rimta bėda ištiktų, tarp mūsų nebus melo ir paslapčių. Pažadą ištesėjau, nors ir neužsiminiau jai apie Aną ar tą vasarą Ispanijoje. Gal tai melas dėl nutylėjimo, nežinau. Vienintelis žmogus, kuriam viską atskleidžiau apie tą naktį, yra mano tėvas. Jo atsakymas buvo trumpas: „Sėsk į pirmą lėktuvą namo.“

Mudu su juo daugiau apie tai nekalbėjome. Nė karto.

— Važiuoji namo? — klausia Molė.

— Dar ne, — atsakau. — Turiu šį tą patikrinti.

— O?

Išgirstu jos balse gaidą, kuri man nepatinka. Noriu Molę paguosti, bet nesiruošiu meluoti. Laikysiuosi savo pažado.

— Telefonu paaiškinti neįmanoma, — ištariu jai.

— Mat kaip.

— Nieko tokio, viską papasakosiu grįžęs.

Patikrinu sekiklį. Galbūt Ana važiuoja į rytus Kros Bronkso greitkelio.

— Kaip laikosi Henris? — paklausiu.

Henris yra mūsų sūnelis, netrukus jam sueis metukai. Kai Henris gimė, visas mano pasaulis susitraukė į trijų kilogramų šimto penkiasdešimties gramų gniutulą. Prieš susilaukiant vaiko tavo pasaulis tau reiškia vieną dalyką, paskui — kitą. Taip sakydamas nenoriu išaukštinti ar pažeminti vaiko gimimo. Darykite, kaip jums atrodo. Tačiau iš tiesų, nori ar nenori, vaikas pakeičia absoliučiai viską iki molekulinio lygio. Niekas nuo to neapsaugotas.

— Jis pabudęs, garso sistema veikia, — praneša Molė.

Henris ilgai nemiega.

Paskui ji paklausia tonu, kuris man vis dar nepatinka:

— Gal žinai, kada grįši namo?

— Nelabai, — atsakau.

— Vadinasi, kažkas rimto, tiesa?

Nesu tikras, kaip atsakyti į tokį klausimą.

— Taip, yra ką veikti, bet nieko tokio.

— Tu mažumėlę paslaptingas, — pastebi Molė.

— Nedarau to tyčia. Galiu pamėginti paaiškinti dabar...

— Verčiau paaiškintum, kai susitiksime.

— Taip, — pritariu. — Tikrai taip.

— Gerai. Myliu tave, Sami.

— Aš tave labiau, — atsakau, nes taip ir yra.

Molė atsijungia pirma. Atsigriebiu už prarastą laiką Majoro Dygano gatvėje ir, nespėjus nė mirktelėti, mes abu jau važiuojame 95-ąja magistrale link Konektikuto. Žvilgtelėjęs į kuro rodyklę apsidžiaugiu, kad turiu dar pusę bako degalų. Kreigas dažnai važinėja mano mašina, nors taip nesitarėme, bet jis žino, kad man nė motais, be to, dažniausiai įpila kuro. Kreigas dirba Bronkso zoologijos sodo administracijoje. Prieš dvejus metus kiaušidžių vėžys iš jo atėmė žmoną Kesę, tikrą energijos vulkaną, todėl dabar, net jei Kreigas ir šypsosi, šypsena nebesiekia akių.

Nenuleidžiu žvilgsnio nuo kelio. Sekiklis nusuka į 3-iąją išvažiavimą. Aš taip pat. Bandau viską apgalvoti, bandau suprasti, kaip toji moteris gali būti Ana ir kodėl ji atėjo į mano paskaitą, bet paskui prisimenu Šerloko Holms'o citatą ant senos lentos:

Didžiausia klaida yra nusitverti teorijos, kol trūksta duomenų. Tuomet faktai nejučia pritempiami prie teorijų, užuot sukūrus teorijas, paremtas faktais.

Trumpai tariant, neatmesk jokių galimybių. Nepulk kurti teorijų. Palauk, kol sužinosi daugiau.

Taip, šito tai nebus.

Mintyse iškyla faras iš Fuenchirolos, Karlosas Ozorijus, jaunatviškas, tačiau gyvenimo matęs jo veidas, kuriame aiškiai buvo parašyta, jog netiki nė vienu mano žodžiu, nors sakiau tiesą. Ar bent jau dalį jos. Ne visą tiesą. Kas, atsidūręs tokioje padėtyje, viską išklotų policininkui? Pavyzdžiui, kas užsimintų, kad pabudo su žmogžudystės įrankiu rankoje? Bet aš buvau jaunas mulkis — esu tikras, Ozorijus nujautė, kad atskleidžiau jam ne viską. Pamenu, kaip jis sukryžiuavo rankas,

kantriai laukdamas, kol susiprasiu užsičiaupti, o paskui uždavė konkrečius klausimus: „Kiek išgėrei? Kiek surūkei? Kiek sušniaukštei? Gal tau duoti dabar pat atlikti narkotikų tyrimą?“

Sekiklis veda mane prabangia pagrindine gatve, kurią Molė pavadintų „žavinga“ su ištaigingais restoranais ir stilin-gais butikais, kurie yra greičiau hobis nei verslas. Mano sena gelda šioje prašmatnioje aplinkoje dera taip pat, kaip cigaretė sveikatingumo klube. Nuleidžiu langą, kad galėčiau užuosti pinigus. Pasuku į kairę, į gatves, palei kurias rikiuojasi vis di-dėjantys namai — kuo toliau nuo pagrindinės gatvės, tuo di-desni ir atokesni sklypai.

Pravažiuoju pusantro kilometro. Tris. Vis dar pastebiu retkarčiais pasitaikančius namus, bet atskiriu juos tik iš šviesų, mirgančių už tankių gyvatvorių. Įvažiavimai užtvirti vartais ir puošniomis geležinėmis tvoromis. Sunku patikėti, kad visa tai egzistuoja tame pačiame pasaulyje kaip ir Žemutinis Ist Sai-das, vėlgi, nekaltinu ir nebandau pateisinti nei vieno, nei kito. Akivaizdu, nesu turtuolis, ir nors suprantu tą primityvią di-džiulių rūmų vilionę — paprasčiausią žmogišką poreikį turėti „daugiau“, — bet kam reikia ir kas nori tiek vietos? Keliuose kambariuose gali būti vienu metu? Yra patarlė, kurią mano tėtis kartodavo kaip įspėjimą dėl godumo: „Vienu užpakaliu dviejų kėdžių neužsėsi.“

Manau, ji šiuo atveju tinka.

Programėlė rodo, kad sekiklis nepajudėjo septynias minutes.

Ji namie? Nežinau. Jei teisingai nustačiau sekiklio vietą, Ana ne gatvėje. Pirštu priartinu vaizdą. Sekiklio duomenimis, Ana yra maždaug už trijų kilometrų nuo ten, kur dabar va-žiuoju, nuošalioje vietoje už dviejų ar trijų šimtų metrų nuo artimiausio kelio.

Keista.

Praverstų palydovinio vaizdo funkcija, bet sekiklis tokios neturi. Nusuku mašiną į kelkraštį ir spusteliu tris taškelius viršutiniame dešiniajame programėlės kampe. Išsiskleidusiame meniu matau tikslias taikinio koordinates. Nukopijuoju jas, įkeliu į „Google Earth“ programėlę ir laikiu, kol gaublys nuštos suktis.

Kai jis sustoja, tyliai sau ištariu:

— O, vaikelai.

Vieta, kurioje yra Ana — kad būtų paprasčiau, kol kas vadinsiu ją Ana, o ne Galbūt Ana, — vieta, kur Ana stovi pastarąsias devynias minutes, yra užmaskuota palydoviniame vaizde.

Užmaskuota?

Gan neįprasta. Valdžia gali pareikalauti palydoviniuose žemėlapiuose užmaskuoti svarbias teritorijas, pavyzdžiui, karines bazines arba tam tikras valstybines įstaigas. Tuo irgi abejoju, nes čia tokiems nuskurėliams per aukštos nuomos kainos. Tačiau yra tokia galimybė. „Google Earth“ kartais užmaskuoja privačius namus, jei yra pagrįstas pagrindas reikalauti privatumo ar gresiant pavojui. Taip nutinka retai. Įprastai tai brangiai kainuoja.

Trumpai tariant, galios ir pinigų turintis žmogus nori, kad ši vieta — vieta, kurioje yra Ana, — išliktų paslapyje.

Kas toliau?

Be abejo, turėčiau grįžti namo. Atsikvėpti. Pasikalbėti su Mole. Patyrinėti. Dabar žinau Anos buvimo vietą ar bent jau taip įsivaizduoju. Ką gali žinoti, gal ji čia sustojo tik trumpam, o gal atvažiavo aplankyti draugės. Gal praleis čia kelias valandas, o gal naktį. Tiesą sakant, ji galėtų išvažiuoti jau po valandos, rytoj ar bet kurią akimirką.

Patikrinu baterijos piktogramą viršutiniame kairiajame telefono kampe. Sekiklio baterijai teliko vienuolika procentų. Kiek laiko dar galėsiu sekti? Daugiausia valandą?

Tada Ana galėtų vėl pradingti.

Negaliu taip rizikuoti, tiesa?

Gatvėje vis dar ramu, ją apšviečia tik mano automobilio žibintai. Abejoju, ar mačiau kitą automobilį pastaruosius keturis ar šešis kilometrus. Važiuoju mišku apaugusiu keliu, esančiu arčiausiai vietos, kur, sekiklio duomenimis, yra Ana. Įvažiavimas veda pro tarpą medžiuose. Sulėtinu greitį ir pastebiu, kad jį blokuoja geležiniai vartai. Aukšti, su dygliais viršuje. Šalia jų stovi namelis. Viduje dega šviesa, matau siluetą, spėju, apsauginio.

Rimta privataus namo apsauga.

Jei čia išties privatus namas.

Apsižvalgau ieškodamas ženkle, namo numerio ar ko nors panašaus — nenoriu ilgai užgaišti, — tačiau nieko nepastebiu. Svarstau, gal privažiuoti prie vartų, bet kas toliau? Jau po dešimtos vakaro. Negaliu apsimesti, kad atvežiau siuntinį, ir pasakyti: „Atvažiavau pas Aną“, na, tiesiog nemanau, kad suveiks.

Impulsyvusis Aš nori taip ir padaryti. Privažiuoti prie apsauginio ir ištarti: „Noriu pasimatyti su Ana. Perduokite, kad atvažiavo Samis Kyrsas, mes susipažinome Kosta del Solyje prieš dvidešimt dvejus metus.“ Impulsyvusis Aš dažnai klysta. Tai jis išbėgo iš kambario, palikęs Aną. Impulsyvusis Aš nuėjo į Fuenchirolos policijos nuovadą ir pranešė apie nužudymą Ozorijui. Jis nusivijo Pidžėjų ant stogo, nuo kurio šis nukrito. Impulsyvusis Aš išleido Mają Stern vieną į Farnvudą, į Džuditos Berket dvarą, ir dėl šios klaidos netekau menamos malonės.

Galbūt Impulsyviajam Aš reiktų nesikišti — kad ir kaip ten būtų, taip paprastai namo neišvažiuosiu.

Lėtai riedu medžiais apaugusia gatve, pamatęs tinkamą vietelę sustoju. Mano mašina tebesimato nuo kelio, tačiau tik tada, jei įdėmiai ieškai. Išjungiu variklį, nepamirštu užgesinti

ir salono apšvietimo. Nemanau, kad mane kas nors pamatys, antra vertus, neketinu būti čia taip ilgai, kad policija iškvieštų techninės pagalbos automobilį. Iš daiktinės čiumpu popieriaus lapą bei rašiklį ir pakeverzoju raštelį: „Sugedo mašina, greitai grįšiu.“ Svarstau, ar pridėti, jog esu policijos pareigūnas, bet tai niekaip nesusiję ir jau nebe tiesa.

Išlipu iš mašinos. Nakties oras gaivus, persmelktas artėjančio rudens kvapo. Žvaigždės žiba ryškiai, mieste tokių nepamatysi. Laikau programėlę it kompasą. Sekiklis, kurį įkišau Anai į kišenę, yra už trijų šimtų metrų nuo vietos, kurioje stoviu, tačiau kelias iki jo veda per mišką.

Nėra ko gaišti.

Ižengiu tarp medžių. Dvejoju, ar įjungti telefone žibintuvėlį, bet vien iš perdėto atsargumo nusprendžiu neskubėti. Beveik nieko nematau toliau nei per du žingsnius. Einu kaip Frankenšteino monstras, pakėlęs ir ištiesęs rankas, kad neįsimūryčiau veidu į medį.

Iėjus į mišką medžiai truputį praretėja, todėl galiu paspartinti žingsnį. Nežinau, kas čia per apsauga. Vartai su sargybinu buvo įspūdingi, tačiau tai nereiškia, kad šitaip galima apsaugoti visą teritoriją. Gal tie vartai skirti tik atgrasyti. Miške, ko gero, gali būti nutiesta saugos vieta, o gal įdiegti judesio detektoriai, bet mažai tikėtina. Čia nestinga elnių, voverių ir įvairiausių priemiestyje prisitaikiusių gyventi žvėrelių. Būtų pernelyg daug klaidinančių pavojaus signalų.

Traukiu toliau. Žingsniuojau netyliai — girdžiu po kojomis traškančias šakeles ir šuigždančius lapus, bet kas man belieka? Priartėjęs iki sekiklio per gerą pusantrą šimto metrų, išvelgiu pro medžius besiskverbiančią šviesą. Pagal programėlės pagalbos skiltį, sekiklis rodo vietą dešimties metrų tikslumu. Jei tai tiesa, Ana ir (arba) jos paltas yra šio namo teritorijoje.